

DISCIPOLII LUI CHRISTOS

ÎN LUMEA MODERNĂ

Simon Petru, împreună cu un alt ucenic, mergea după Isus. Ucenicul acesta era cunoscut de marele preot, și el a intrat cu Isus în curtea marelui preot, dar Petru a rămas afară la ușă. Celălalt ucenic, care era cunoscut marelui preot, a ieșit afară, a vorbit cu portărița și a băgat pe Petru înăuntru. Atunci slujnica-portăriță, a zis lui Petru: „Nu cumva tu ești unul din ucenicii omului acestuia?” „Nu sunt”, a răspuns el. Robii și aprozii care erau acolo, făcuseră un foc de cărbuni, căci era frig și se încălzeau. Petru stătea și el cu ei și se încălzea. Marele preot a întrebat pe Isus despre ucenicii lui și despre învățătura lui. Isus i-a răspuns: „Eu am vorbit lumii pe față; totdeauna am învățat pe norod în sinagogă și în Templu, unde se adună toți iudeii și n-am spus nimic în ascuns. Pentru ce Mă întrebi pe Mine? Întreabă pe cei ce M-au auzit despre ce le-am vorbit; iată, aceia știu ce am spus.” . . . Ana L-a trimis legat la marele preot Caiafa. Simon Petru stătea acolo și se încălzea. Ei i-au zis: „Nu cumva ești și tu unul din ucenicii Lui?” El s-a lepădat și a zis: „Nu sunt”. Unul din robii marelui preot, rudă cu acela căruia îi tăiasse Petru urechea, a zis: „Nu te-am văzut eu cu El în grădină?” Petru iar s-a lepădat. Și îndată a cântat cocoșul. (IOAN 18:15-21, 24-27)

Ce crezi dumneata, dragă cititorule, despre Petru? Îl blamezi sau ai fi făcut la fel, în situații asemănătoare, sau chiar mai puțin periculoase? Iată o întrebare la care noi trebuie să încercăm să răspundem sincer. Dar să plasăm evenimentele în prezent pentru a ne orienta atenția la ceva sigur, de necontestat. Iată: cea mai mare parte dintre francezii timpului nostru se cred creștini dar nici unu la mie din ei nu și-ar zice ucenici ai lui Christos. De ce?

Petru, chiar el era un ucenic, fără discuție, conducător al celor doisprezece, plin de entuziasm în protestul său de loialitate, în indignarea sa în fața suferințelor Învățătorului său. De aceea, greșelile sale, slăbiciunea sa sunt bătătoare la ochi, ne frapează. De la început, el s-a

proclamat ucenicul unui glas care nu permite replică:

„La cine să ne ducem?”, zice el. Tu ai cuvintele vieții veșnice.” (IOAN 6:68)

„Iată că noi am lăsat tot, și Te-am urmat.” (MATEI 19:27)

Dar aici, în curtea marelui preot, ca și pe mare, înaintea unui mare pericol fizic, (ca și în lupta sa interioară prin rugăciune), lui i-a fost frică și s-a lepădat de Învățătorul său. Pe când cei ce-și zic creștini, în zilele noastre, doar unii sunt cu adevărat ucenici și numai ei ar acționa ca Petru; cei mai mulți dintre ei nu ar fi acționat astfel, din frică de a nu se compromite, de a nu-și pierde reputația și de a nu încuraja

disprețul semenilor, în timp ce majoritatea lor nu sunt de loc ucenici și frica acestora de a-și atribui acest titlu este în realitate un semn al slăbiciunii lor. Ei își dau seama că denumirea de „ucenic” reprezintă ideea de apropiere cu mult mai intimă și mai puternică decât cea de care se bucură, dar nici nu și-o doresc.

Cu tot respectul cuvenit, să ne gândim cu admirație de exemplu la cei ce se numesc ucenici—discipoli ai lui Sartre sau ai oricărui alt filozof; aceștia nu doresc, absolut de loc să se vorbească în fața lor despre ucenicii lui Christos; aceasta i-ar deranja.

CREȘTINI SAU DISCIPOLI?

Sinceritatea lor este demnă de laudă, dar aceasta rezultă din modul lor insistent de a se numi creștini. Ce explică această tenacitate? După anumite opinii, se consideră că doar cei doisprezece s-ar numi ucenici, toți ceilalți fiind doar simpli creștini. Nu este de loc adevărat. Cuvântul „ucenic”, frecvent în Noul Testament, este folosit de 269 ori:

„ . . . era o mulțime de ucenici, bărbați și femei, imediat după înălțarea lui Isus.” (FAPTELE APOSTOLILOR 4:32)

Dimpotrivă, nu se întâlnește cuvântul „creștin” decât de trei ori și de fiecare dată este folosit într-un mod care dă de gândit.

1. „Cei ce se împrăstiaseră, din pricina prigonirii întâmplare cu prilejul lui Ștefan, au ajuns până în Fenicia, în Cipru și în Antiohia . . . Pentru întâia dată, ucenicilor li s-a dat numele de creștini, în

Antiohia. “ (FAPTELE APOSTOLILOR 11:19,26)

Dușmanii lor, se pare, că le-au dat această poreclă pentru a-i defini precis pe cei care vorbeau întotdeauna despre Christos. Atunci când ne place să fim numiți creștini, o facem pentru că aparținem unei secte foarte puțin populare sau pentru că noi vorbim foarte des despre Christos? Avem în vedere posibilitatea de a fi persecutați ca și creștini dacă toleranța religioasă va diminua?

2. „Și Agripa a zis lui Pavel: ,Curând mai vrei tu să mă îndupleci să mă fac creștin!’ “ (FAPTELE APOSTOLILOR 26:28)

Pavel este pe punctul de a se apăra înaintea lui Agripa și Festus, când este întrerupt prin această remarcă, pronunțată poate pe un ton ironic. Dar, noi, creștinii secolului douăzeci, ne-am apărut suficient cauza creștinismului înaintea autorității statului? Dacă ar fi trebuit să explicăm speranța noastră creștină, am face-o citând Vechiul Testament? Înțelegem noi, ca și Agripa, adevărata semnificație a ceea ce înseamnă să fii creștin? Căci nu este suficient să fii născut într-o țară așa-zisă creștină ci trebuie să fii într-un-totul convins.

3. „ . . . dacă suferă pentru că este creștin, să nu-i fie rușine, ci să proslăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta.” (1 PETRU 4:16)

Ce verb folosește Petru? Ce trebuie să facă creștinul? El trebuie să sufere! Petru vorbește de o încercare dură pe care creștinii vor trebui s-o traverseze. Noi, zicându-ne creștini, ne gândim la posibilitatea unei astfel de încercări? În ciuda toleranței actuale, putem ușor să ne imaginăm

tendențele politice care s-ar opune, în mod sigur, adevăraților creștini. De altfel, am putea spune că n-am ști să fim creștini, chiar în toate situațiile, fără suferință—suferința personală, interioară, fără îndoială.

Este evident că nici unul dintre cele trei pasaje nu ne încurajează să folosim ușor cuvântul „creștin“. Alții, încă gândesc, se pare, că zicându-și creștini, se pierd în mulțime. Este păcat deoarece tocmai aceasta este diferența dintre mulțime și ucenicii creștini, lucru aproape evident din toate paginile Noului Testament.

Acestea se observă chiar în expresiile care descriu, în Evanghelii, raporturile dintre Christos și ai săi:

„Isus s-a dus cu ucenicii Săi la mare.“ (MARCU 3:7)

„Veniți singuri la o parte, într-un loc pustiu.“ (MARCU 6:31, vedeți de asemenea: MATEI 14:13; 17:1; 20:17)

„Ucenicii Lui au venit la El, la o parte, și I-au zis . . .“ (MATEI 24:3)

Alții voiau să admită că:

„Niciodată n-a vorbit vreun om ca acesta.“ (IOAN 7:46)

„Căci Îi învăța ca unul care are putere, nu cum îi învățau cărturarii.“ (MARCU 1:22)

Dar mulțimea îl părăsea când El le zicea lucruri greu de suportat. Pe de altă parte, el le zicea discipolilor:

„Ferice de ochii voștri că văd, și de urechile voastre că aud.“ (MATEI 13:16)

În Rugăciunea de pe munte, această diferențiere este esențială. Discipolii sunt, sau ar trebui să fie, „sarea pământului“, „lumina lumii“; dreptatea lor ar trebui să o depășească pe cea a scribilor și a fariseilor; ei ar trebui să facă mai mult decât alții; dând de pomană, postiind, rugându-se ei nu ar trebui să-i imite pe cei fățarnici; căutând mai întâi Împărăția lui Dumnezeu, ei nu trebuie să se asemene păgânilor (MATEI 5:13,14,20; 6:1-9,16-18,33).

Și acest contrast se observă în mod distinct în rugăciunea pe care Christos a făcut-o în ajunul răstignirii sale:

„Pentru ei Mă rog. Nu mă rog pentru lume, ci pentru aceia, pe care Mi I-ai dat Tu; pentru că sunt ai Tăi . . . Le-am dat Cuvântul Tău; și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume.“ (IOAN 17:9,14)

Deci, dacă vrei să te amesteci cu mulțimea crezându-te creștin, nu ești creștin de loc!

La alții, este vorba de frica de a se asemăna cu fariseii.

„Un discipol, spun ei, este un înger. Dar, eu nu sunt înger și, dacă aș fi, nu aș spune-o nimănui.“

Acesta este un raționament adesea sincer, acest lucru nu poate fi negat, dar, totuși fără o bază reală.

Cei doisprezece nu erau deloc îngeri, căci:

1. Iacov și Ioan erau ambițioși.
2. Toți se certau în prezența Învățătorului lor, pentru a ști care era cel mai mare, ca și cum n-ar fi fost cu toții pitici în comparație cu acest gigant spiritual.

3. Iuda L-a trădat.
4. Toți L-au abandonat și au fugit.
5. Petru L-a renegat de trei ori.
6. Toma n-a crezut în învierea Lui.
7. În altă ordine de idei, cei doi ucenici care mergeau pe drumul Emausului erau triști și tovarășul lor de drum a trebuit să le reproșeze lipsa lor de credință.
8. Iosif din Arimateea era ucenic dar în secret, de frica evreilor.
9. Nicodim nu a venit la Christos decât noaptea.

Nu se poate, deci, vorbi despre ceva înțeles la ei. Ce trebuie făcut pentru a fi ucenic? Foarte simplu, trebuie să fii pregătit de a învăța ceva. Asta este tot!

Această semnificație a cuvântului „ucenic“ sugerează mai multe întrebări simple, dar importante, care ne ajută să precizăm concepția noastră despre viața creștină.

CINE ESTE ÎNVĂȚĂTORUL?

Această primă întrebare, pare să fie superficială. La ea, un copilăș ar putea să răspundă: Desigur că este Christos! Dar, ce trebuie să facem noi, ca să răspundem la această întrebare? Să observăm, că nu este numai un învățător pe care toată lumea l-a recunoscut drept cel mai important dintre toți cei care au trăit până atunci, El este cel care își zice Fiul lui Dumnezeu, cel care ne învață adevărul. Mai mult, El este cel care pretinde a fi el însuși adevărul, care este mulțumit când îl numim Învățător și Domn și care vrea ca noi să facem precum a făcut El:

Voi Mă numiți: „Învățătorul și Domnul“, și bine ziceți, căci sunt.

Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu. (IOAN 13:13-15)

Ucenicul creștin se bucura de privilegiul inexprimabil de a avea ca învățător pe un om fără asemănare: „puternic în fapte și în cuvinte“ (LUCA 24:19).

CARE ESTE SCOPUL SĂU?

El este adevărul, dreptatea, bunătatea, acest har și acest adevăr, „care vin prin El“. El este imaginea perfectă a Tatălui Său. El, Cuvântul Domnului, care a devenit om, ni-L arată pe Tatăl. Și totul este marcat de El prin cuvinte care nu sunt proprii crezului Său, ci care vin de la Cel care L-a trimis.

„Eu spun ce am văzut la Tatăl Meu.“ (IOAN 8:38)

„Cuvântul pe care îl auziți nu este al Meu, ci al Tatălui care M-a trimis.“ (IOAN 14:24)

Țelul Său este încurajarea discipolilor Săi în a-L imita pe Tatăl Său:

„Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel cereșc este desăvârșit.“ (MATEI 5:48)

El ne arată calea care ne duce către viața veșnică: aceasta este Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu. El anunță ziua când pământul va fi umplut de slava lui Dumnezeu, când voința Sa se va împlini în tot universul, când dreptcredinșii se vor bucura de nemurire și mântuire pe pământ. Iată, deci care este scopul Său.

CINE POATE SĂ-I URMEZE DRUMUL

Toată lumea, fără excepție, poate să bea „**apa vie**“; nu este nevoie de plată în bani.

„Fără plată ați primit, fără plată să dați.“ (MATEI 10:8)

Nimeni nu este eliminat din motive de rasă, clasă sau sex:

„Aici nu mai este nici Grec, nici Iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, nici Barbar, nici Scit, nici rob, nici slobod, ci Christos este totul și în toți.“ (COLOSENI 3:11)

În ceea ce privește vârsta, nu ești niciodată prea bătrân pentru a începe dar poți să fii prea tânăr pentru denumirea de „ucenic“ cu adevărat. Începând această viață, accepti invitația. Dar pentru a o putea accepta, trebuie să fii capabil de a gândi în mod serios:

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.“ (MATEI 11:28-29)

Copilașii nu sunt nici oboșiți și nici împovărați. Orice copil nu poate decide singur, dar poate să înceapă să se pregătească pentru aceasta. Și mai elocvente sunt cuvintele lui Isus, care urmează:

Dacă vine cineva la Mine, și nu urăște pe tatăl său, pe mamă-sa, pe nevastă-sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși

viața sa, nu poate fi ucenicul Meu. Și oricine nu-și poartă crucea, și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu. Căci, cine dintre voi, dacă vrea să zidească un turn, nu stă mai întâi să-și facă socoteala cheltuielilor, ca să vadă dacă are cu ce să-l sfârșească? Pentru ca nu cumva, după ce i-a pus temelia, să nu-l poată sfârși, și toți cei ce-l vor vedea, să înceapă să râdă de el, și să zică: „Omul acesta a început să zidească, și n-a putut isprăvi.“ Sau care împărat, când merge să se bată în război cu un alt împărat, nu stă mai întâi să se sfătuiască dacă va putea merge cu zece mii de oameni înaintea celui ce vine împotriva lui cu douăzeci de mii? Altfel, pe când celălalt împărat este încă departe, îi trimite o solie să ceară pace. Tot așa, oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu. (LUCA 14:26-33)

Aceste informații ne șochează, ne dau de gândit până la sfârșitul vieții noastre de discipol. Vom mai vorbi despre aceasta în cele ce urmează. Pentru moment, ceea ce dorim să dovedim prin aceste cuvinte, este faptul că trebuie să ne gândim profund și serios, înainte de a construi casa noastră pe stânca credinței în Christos și înainte de a declara război păcatului în noi înșine, lucru pe care un copilaș nu l-ar putea face.

Ce calități trebuie să avem pentru a fi admiși pe acest drum? Nu este de loc necesar să fii savant. Dacă inteligența se alătură orgoliului, atunci este imposibil să devii discipol. Iuda a fost poate cel mai abil dintre cei doisprezece.

„De pildă, fraților, uitați-vă la voi care ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt; pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu.“ (1 CORINTENI 1:26-29)

Cea mai mare parte dintre cei doisprezece erau pescari. Unul dintre ei era strângător de impozite. Pentru a învăța trebuie să fii supus.

„Lăsați copilașii să vină la Mine, și nu-i opriți, căci Împărăția cerurilor este a celor ca ei.“ (MATEI 19:14)

„Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor.“ (MATEI 18:3)

De asemenea, ni se spune:

„Fraților, nu fiți copii la minte; ci, la răutate, fiți prunci; iar la minte, fiți oameni mari.“ (1 CORINTENI 14:20)

Trebuie să avem simplitate, docilitate și într-un fel umilița copiilor, și de asemenea ar trebui să imităm încrederea lor. Trebuie să spunem Învățătorului nostru, cu toată sinceritatea:

„Învățătorule, știm că ești un Învățător, venit de la Dumnezeu.“ (IOAN 3:2)

CUM SE POATE REZOLVA?

Este nevoie de trei lucruri puțin deosebite dar indispensabile:

1. Mai întâi este vorba despre „**CREDINȚĂ**“. În ceea ce privește principiile fundamentale, trebuie de la început să te afli în deplin acord cu Dumnezeu. Ar trebui să acceptăm axiomele religiei creștine și să știm următoarele:

- că omul este păcătos, prin urmare muritor și incapabil de a se salva singur;
- doar Dumnezeu este drept și nemuritor și El dorește să ne salveze;
- Christos este Fiul lui Dumnezeu. Ca urmare a supunerii totale față de Tatăl Său, el a devenit nemuritor.
- prin harul lui Dumnezeu, dacă noi suntem cu El, atunci vom împărți cu El nemurirea, când el va veni să învie morții „când El va judeca viii și morții“ și va stabili pe pământ Împărăția lui Dumnezeu.

Aproape fiecare cuvânt al acestui scurt rezumat al doctrinei creștine ar putea fi mult mai bine dezbătut, aducând și alte comentarii. Dar aceste idei ar trebui să fie în mod necesar și suficient acceptate de la început. Este greu să înțelegi în toate detaliile doctrina lui Christos și a apostolilor Săi; dacă am face-o, atunci nu am mai fi ucenici și nu ar mai fi nevoie să învățăm nimic. Vor fi unele lucruri pe care le vom găsi dificile, dar nu ideile esențiale cu care trebuie să fim absolut de

acord. Fără aceasta, nu este posibil nici progresul și nici adevărata comuniune.

2. Crezând toate acestea, vom fi convinși că suntem păcătoși; apoi vom mărturisi că depindem total de Dumnezeu pentru salvare, aceasta însemnând „**POCĂINȚA**“, schimbarea în totalitate a concepției de viață, a dorințelor și țelurilor noastre.

„De la idoli v-ați întors la Dumnezeu, ca să slujiți Dumnezeului celui viu și adevărat, și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat din morți: pe Isus, care ne izbăvește de mânia viitoare.“ (1 TESALONICENI 1:9-10)

3. Și nu în ultimul rând, „**BOTEZUL**“. Prin scufundarea totală sub apă, ne vom înmormânta odată cu Christos, pentru a reveni din nou la viață în Christos, pentru a trăi o nouă viață. Devenim astfel, ca și copiii noi născuți, niște ființe nou create. Primim iertarea păcatelor noastre de dinaintea botezului și începem să urmăm căile Domnului. (ROMANI 6; IOAN 3; GALATENI 3; COLOSENI 3)

EZITĂRI ȘI INCERTITUDINI

Credința, pocăința, botezul: o listă foarte simplă de enumerat și de explicat după Scriptură, dar atât de dificil de pus în practică, mai ales când ești în mijlocul unui popor care se crede deja creștin, după nouăsprezece secole de predicare așa-zis „creștină“. Adesea, se întâlnesc oameni cu adevărat sinceri, care știu că au găsit adevărul prin studiul Bibliei sau urmând serii de conferințe religioase și care își dau bine seama de sarcina lor, dar ezită

mult timp ca s-o împlinească și care chiar mor înainte de a fi făcut-o. Aceasta nu este numai o problemă a lumii moderne. Chiar Nicodim însuși știa foarte bine că Isus era „un Învățător venit de la Dumnezeu“. Avea motive întemeiate pentru a crede aceasta:

„Nimeni nu poate face semnele pe care Tu le faci, dacă Dumnezeu nu e cu el.“

El se opune dușmanilor lui Isus, zicând:

„Legea noastră osândește ea pe un om înainte ca să-l asculte și să știe ce face?“

În acest timp, el merge la Isus doar noaptea deoarece acesta era: „Învățătorul lui Israel“, „Fruntaș al Iudeilor“, și se aseamăna cu ceilalți „frunțași“, din care, „mulți au crezut în El; dar de frica Fariseilor, nu-L mărturiseau pe față ca să nu fie dați afară din sinagogă.“ (IOAN 3:2; 7:51; 3:10; 12:42)

Și chiar și Iosif din Arimateea însuși, aștepta Împărăția lui Dumnezeu (MARCU 15:43). El era : „un sfetnic al Soborului, care nu luase parte la hotărârea celorlalți“ (dușmani ai lui Isus) (LUCA 23:51).

Față de romani, el a dat dovadă de un mare curaj. „El a îndrăznit să se ducă la Pilat să ceară corpul lui Isus.“ (MARCU 15:43).

Deci, chiar și acesta, în acele timpuri, „era un ucenic al lui Isus, dar în ascuns, de frica iudeilor.“ (IOAN 19:38).

Observăm că această problemă a existat încă din timpurile lui Isus; ea exista pentru cei care auzeau mai mult sau mai puțin chemarea Evangheliei. Cu siguranță, cei pentru care lupta este mai puțin dură, ar

trebui să-i înțeleagă pe aceia care găesc această luptă înverșunată și dificilă, dovada lor de simpatie constând în ajutorul dat pentru a depăși obstacolele.

Această simpatie este trezită de altfel brusc la mulți dintre cei care au avut prima victorie, prin botez. Chiar și ei au fost atrași de biserica așa-zis „ortodoxă”, într-un anumit timp și respinși în egală măsură de unele aspecte nonconformiste.

NU AM PUTEA RĂMÂNE ORTODOCȘI?

Se înțelege că este dificil să rupi legăturile de prietenie și comuniune care ne unesc de atâta timp cu o comunitate oarecare, de a părăsi un grup din care am făcut parte atâția ani, pentru a începe o viață nouă, într-o societate mai puțin numeroasă; pe măsură ce îmbătrânim, aceasta devine și mai dificil. Dar, când în sfârșit, am încetat deja să credem ca mai înainte, vechea comuniune este deja întreruptă; legăturile sunt de acum înainte de conveniență, artificiale și ar trebui să uzezi de disimulare decât să ai parte de liniște în ceea ce privește divergențele fundamentale.

Se cunosc, fără îndoială, familii care nu continuă să trăiască în pace, decât prin puterea de a păstra liniștea privitoare la viața lor; și mai știm cât de puțin poți fi satisfăcut de această pace ireală: nu este decât un mod fals, prefăcut al vieții familiale. În același timp nu este decât o aparentă comuniune religioasă, căreia îi poate urma o schimbare fundamentală de credință. Oricât de dificil pare a fi, trebuie să încerci să te încrezi în promisiunea lui Isus:

„Adevărat vă spun că nu este

nimeni, care să fi lăsat casă, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau copii, sau holde, pentru Mine și pentru Evanghelia, și să nu primească acum, în veacul acesta, de o sută de ori mai mult: case, frați, surori, mame, copii și holde, împreună cu prigoniri; iar în veacul viitor, viața veșnică.” (MARCU 10:29-30)

Religia ortodoxă are alte atracții mai puțin personale dar din păcate mai puțin puternice pentru anumite caractere și care cu ușurință pot să ne înșele până acolo încât să rămânem mulțumiți de acest fals sistem. Putem să contemplăm cu respect vechimea și condiția stabilă a bisericii ortodoxe, aparent imuabilă după atâtea secole. Dar ne va fi greu să păstrăm acest respect după un examen atent și corect a detaliilor istoriei sale. Ar trebui să fie de la sine înțeles că nu putem judeca adevărul unei biserici după vârsta sa: iudaismul este mai vechi decât religia ortodoxă iar idolatria pagână cu mult mai veche încă. Este mai de condamnat un bătrân corupt decât unul tânăr.

„La lege și la mărturie! Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta.” (ISAIA 8:20).

Singura biserică pură este aceea care satisface aceste condiții, indiferent de vârsta acesteia.

Se înțelege că sentimentele celor care caută repausul și pacea, supunându-se în totalitate autorității papale sau unei alte autorități, pun punct îndoielii, întrebărilor și incertitudinii iar inteligența trebuie să tacă; îi eliberează de povara sa în mod

umil și laș pe cei ce ar trebui să știe. Dar ce pace rușinoasă! Se găsește aici, în sânul bisericii, calmul leneș al disperaților; se pierde în mod sigur salvarea care ar putea fi și a noastră dacă am urma exemplul evreilor din Bereea, care aveau:

„O inimă mai aleasă decât cei din Tesalonic. Au primit Cuvântul cu toată râvna, și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea, este așa.” (FAPTELE APOSTOLILOR 17:11)

Pentru alții, biserica denumită „ortodoxă” este cea care gândește corect (ortodox înseamnă acest lucru). Altfel spus, majoritatea trebuie să aibă dreptate. Avantajele unei astfel de atitudini sunt evidente: în plus lupta dintre responsabilitățile noastre de creștini și cele care ne sunt impuse ca membri ai unei familii, ca cetățeni.

Mai mult decât atât, aceasta nu ne face cu nimic remarcați. Se înțelege, aceasta ne este cu mult mai confortabil. În acest timp, pe de o parte, una din lecțiile cele mai clar arătate de istoria umană este că în mod precis majoritatea greșește; pe de altă parte, cuvintele lui Isus nu ne permit nici un dubiu:

„Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află.” (MATEI 7:13-14)

În ceea ce privește frumusețea estetică a bisericii (arhitectura, ritualurile, muzica, limbajul frumos) noi putem chiar să admirăm și să apreciem devotamentul

celor cărora credința le-a inspirat creația unor opere de artă atât de magnifice, fără să admitem că aceasta este o dovadă a veridicității religiei lor. Cine ar îndrăzni să nege că religia păgână a Greciei (deși diferită) nu ar fi fost o măreață creatoare de capodopere. Dar acest lucru nu are nimic de a face cu pocăința; arta nu ține cheia salvării noastre. Într-adevăr dacă există tendința de a ne mulțumi cu ceea ce omul înfăptuiește, suntem îndreptățiți mai degrabă spre umanism decât spre credința în Isus Christos. La Atena, în fața gloriei artei păgâne, Pavel a anunțat singurul adevăr care ne poate salva:

„Astfel dar, fiindcă suntem de neam din Dumnezeu, nu trebuie să credem ca Dumnezeirea este asemenea aurului sau argintului sau pietrei cioplite cu meșteșugirea și iscusința omului. Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască.” (FAPTELE APOSTOLILOR 17:29-30)

EXEMPLE DE NONCONFORMISM

Nu se poate spune că toate minoritățile au în mod necesar dreptate; departe de noi de a afirma aceasta. Omul poate fi îndemnat de tot felul de motive pentru a se separa de biserica ortodoxă, de pildă: mândria, încăpățânarea, spiritul de rebeliune, dorința de a se face remarcat (lucru ușor de realizat pentru talentele mediocre dintr-o mică comunitate) sau, pur și simplu, dorința de a-și satisface propriile toane. Dar aceasta nu vrea să însemne că se pot

evita asemenea greșeli, numai rămânând ortodox.

Dacă examinăm cu grijă Scriptura, vom vedea că toți profeții, Isus Christos, chiar și apostolul Pavel, au rezistat pretențiilor celor care se credeau cei mai fideli tradițiilor religioase ale nației lor. Ei au căutat să amintească contemporanilor lor adevărata credință. Un singur exemplu este suficient: Pavel era ortodox prin naștere, prin educație, prin proprie alegere:

„Lucrurile care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere pentru Christos.“
(FILIPENI 3:7)

Chiar el, în fața lui Agripa, ne va spune că sinceritatea nu este de ajuns:

„Am trăit ca Fariseu, după cea mai îngustă partidă a religiunii noastre . . . credeam că trebuie să fac multe lucruri împotriva Numelui lui Isus din Nazaret . . .“ (FAPTELE APOSTOLILOR 26:5,9)

Iată originile sale. El povestește convertirea avută pe drumul Damascului și insistă că în realitate el era cu adevărat ortodox. Ca el poate fi și acela care ar înțelege mai puțin decât dușmanii săi, adevărata semnificație a rolului lor în planul lui Dumnezeu:

„Și acum, sunt dat în judecată, pentru nădejdea făgăduinței, pe care a făcut-o Dumnezeu părinților noștri, și a cărei împlinire o așteaptă cele douăsprezece seminții ale noastre . . . Pentru această nădejde, împărate, sunt părât eu de Iudei.“
(FAPTE 26:6-7)

El căuta deci, să corijeze greșelile de înțelegere și să umple lacunele înțelepciunii lor religioase și să dea la o parte vâlul tradiției care a întunecat lumina primară pentru a-i determina să gândească și să creadă corect, abandonând poveștile ortodoxe:

„ . . . am rămas în viață până în ziua aceasta; și am mărturisit înaintea celor mici și celor mari, fără să mă depărtez cu nimic de la ce au spus proorocii și Moise că are să se întâmple; și anume, că Christosul trebuie să pătimească, și că, după ce va fi cel dintâi din învierea morților, va vesti lumină norodului și Neamurilor.“
(FAPTE 26:22-23)

A se vedea de asemenea ISAIA 48:1-2; 58:2-3, pentru religia oficială; 58:4-7 și 1:11-15 pentru nonconformismul profetului; 66:5 pentru încurajarea celor care ar vrea să urmeze căile sale; 51:1-2 pentru amintirea ortodoxiei reale și în același timp a părinților.

Bineînțeles, profetul și apostolul au acționat ca și Isus, care a calificat drept: „fățarnici“, „povățuitori orbi“, „nebuni și orbi“ pe reprezentanții contemporani ai religiei ortodoxe, cărora ei le-au reproșat îndelungatele rugăciuni nesincere și curățenia lor „doar exterioară“ (MATEI 23). Isus nu se aștepta la o convertire a întregii rase umane. Știa bine că discipolii Săi vor fi întotdeauna „o turmă mică“, urâtă, persecutată, disprețuită de lume, chiar de aceia care credeau că îi plac lui Dumnezeu. (IOAN 16:2; LUCA 6:22-26).

Când ezitam și noi să-L ascultăm pentru motive asemănătoare, ar trebui să ne

amintim cauza pe care Isus a dat-o drept lipsă de credință și să ne întrebăm dacă aceasta nu este propriul nostru cap de acuzare:

„Cum poți crede voi, care umblați după slava, pe care v-o dați unii altora, și nu căutați slava care vine de la singurul Dumnezeu?” (IOAN 5:44)

TREBUIE SĂ ALEGI!

Aceste exemple sfinte ar trebui să ne facă să vedem că pentru a păstra adevărul pur, trebuie să fii eretic în ochii celor care, crezându-se ortodocși, sunt chiar ei într-adevăreretici. Încă din primul secol, se dădea o luptă înverșunată în granițele bisericii, între adevăr și fals. N-ar trebui să te minunezi, de a găsi doar o dată influența apostolilor din trecut, apa învățaturii devenind din ce în ce mai tulbure, și prin urmare, găsirea apei pure se face cu dificultate. Este deci imposibil de a reuși în acest fel, fără să te întorci la sursă, ceea ce o mică rămășiță de credincioși au încercat să facă de-a lungul secolelor. Pavel a avertizat despre pericol pe discipolii din Efes:

„Știi bine că, după plecarea mea, se vor vâri între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricătioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor.” (FAPTE 20:29-30)

Petru și a prezis aceeași evoluție:

„între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura pe furii erezii nimicitoare . . . Mulți îi vor urma.” (2 PETRU 2:1,2)

Acest declin trebuia să ia o anvergură imensă, înaintea venirii Domnului:

„Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință, și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul care se înalță mai pe sus de tot ce se numește Dumnezeu.”

Sau, de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase, și cu toate amăgirile nelegiurii, pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie salvați. (2 TESALONICENI 2:1-12)

Iată un avertisment și mai serios, și pe care noi îl vom neglija spre pieirea noastră. Cât de important este ca noi să avem această dragoste de adevăr și ca noi să cerem lui Dumnezeu curajul de a ne îndeplini sarcina:

„Cercetați toate lucrurile, și păstrați ce este bun.” (1 TESALONICENI 5:21)

TREBUIE SĂ NE SCHIMBĂM CREDINȚA?

Dar, înainte de a găsi „ceea ce este bun“, noi încercăm foarte adesea să evităm decizia impusă de descoperirea noastră: de ce să nu rămânem la aceeași credință ca mai înainte? Dacă greșeala pe care am descoperit-o acolo este una morală, acest lucru este posibil. În cazuri asemănătoare, adevărul lui Dumnezeu fiind acceptat ca bază de credință și doctrinele creștine rămânând pure, toți membrii au o regulă

comună de a se ghida în conduita lor; nu este nici o înțelegere referitoare la modelul care trebuie urmat și asupra fundamentului său doctrinar. Sunt doar (cunoscând natura umană) erori comise de adevărați credincioși. Responsabilitatea unei astfel de biserici este clară:

„și nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întinericului, ba încă mai degrabă osândiți-le.“ (EFESENI 5:11).

„În Numele Domnului nostru, Isus Christos, vă poruncim, fraților, să vă depărtați de orice frate care trăiește în neorânduială, și nu după învățăturile pe care le-ați primit de la noi.“ (2 TESALONICENI 3:6)

Și aceasta pentru a-l primi din nou dacă este posibil, în sânul bisericii. Dar când este vorba de un dezacord fundamental de credință, de gândire, atunci este altceva: este imposibil de a întreprinde orice, de a trăi în pace, de a produce fructul duhului dacă aceasta se bazează pe o incertitudine.

Fenomenul modern, desigur că nu s-a produs la sfârșitul primului secol: în acea epocă, cea mai mare parte a fiecărei grupări rămânea fidelă încă doctrinei pe care au primit-o, neavând incertitudini.

„După întâia și a doua muștrare, depărtează-te de cel ce aduce dezbinări, căci știm că un astfel de om este un stricat și păcătuiește, de la sine fiind osândit.“ (TIT 3:10-11)

Este sfatul dat lui Tit, care și-a luat sarcina de a face ordine în comunitatea creștină din Creta.

Astăzi, această problemă, pentru cea mai mare parte a cititorilor, este opusă primei și anume aceea de a se retrage ca individ dintr-o biserică care s-a depărtat de la adevăr. Rezultatul însă este același:

„Oricine o ia înainte, și nu rămâne în învățătura lui Christos, n-are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura aceasta, are pe Tatăl și pe Fiul. Dacă vine cineva la voi, și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă, și să nu-i ziceți: Bun venit! Căci, cine-i zice: Bun venit, se face părtaș faptelor lui rele.“ (2 IOAN 9-11)

BAZELE COMUNIUNII CREȘTINE

Cu alte cuvinte, învățătura biblică cu privire la comuniunea creștină este pe deplin clară în ceea ce privește principiile pe care trebuie să le respectăm; modul corect de a le pune în practică este dificil, știut fiind slăbiciunea tuturor membrilor, fără excepție și necesitatea de a fi umil și iertător cu alții.

Numele francez „*église*“ (biserică) provine din grecescul „*ecclesia*“ și înseamnă adunarea celor care au fost chemați să iasă din grupările anterioare:

„Simon a spus cum mai întâi Dumnezeu și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele.“ (FAPTE 15:14)

Numai prin predicarea Evangheliei a pus în practică intenția Sa. Indivizii ascultă Cuvântul și se supun acestuia, botezându-se:

„Dar mulțumiri fie aduse lui

Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățurii, pe care ați primit-o. “ (ROMANI 6:17. De citit tot capitolul.)

Acest act de supunere este mai întâi un act individual față de Dumnezeu Însuși; numai în mod secundar, acest fapt ne asociază tuturor celorlalți oameni răspândiți în lumea întreagă și în toate timpurile, oameni care au același fel de a-și exprima credința în Isus. Între toți aceștia există o comuniune limitată care nu depinde deloc de naționalitate, deloc de apropiere și care este construită pe aceeași bază ca în primul secol:

„Cei ce au primit propăvăduirea lui, au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete. Ei stăruiau în învățura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii, și în rugăciuni.“ (FAPTELE APOSTOLILOR 2:41-42)

Pentru a continua în această comuniune de credință, trebuie să rămânem fideli învățurii apostolilor și de asemenea „să mergem în lumină“, adică să urmăm întocmai poruncile divine și să ne supunem toate gândurile noastre, toate cuvintele noastre și toate acțiunile noastre, lui Christos:

„Dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții (altfel nu) și sângele lui Isus Christos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat.“ (1 IOAN 1:7)

Iată, fără îndoială, punctul culminant al întregii doctrine biblice cu privire la comuniune: lumina este condiția sa indispensabilă, nu perfecțiunea morală ci lumina care cercetează toată conduita noastră și care ne readuce în mod constant pe calea vieții.

A încerca să te eliberezi de aceste condiții înseamnă aducerea dezastrului:

„Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tatăl tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți, și care este în toți.“ (EFESENI 4:4-6)

CARE ESTE SCOPUL ACESTEI CĂRȚI?

Iată-ne la drum învingând toate ezitățile, crezând în Vestea Bună, pocăindu-ne și fiind botezați. Care este destinația noastră? De fapt sunt două, strâns legate una de alta:

1. Mai întâi, slava lui Dumnezeu:

„Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei.“ (IOAN 15:8);

2. Apoi, propria noastră salvare, deoarece voia lui Dumnezeu este, în sfârșit, să fie proslăvit de oameni, pe care El i-a răscumpărat prin harul Său:

„Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul, și crede în El, să aibă viață veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.“ (IOAN 6:40)

METODA, CARTEA DE ÎNVĂȚĂTURĂ ȘI REGULILE SALE

Dintr-un anumit punct de vedere, metoda este diferită în diverse epoci. Pentru cei doisprezece apostoli, metoda era cea directă. Isus era acolo, cu ei, în persoană. El le dădea înțelepciune, îi învăța să se roage, răspundea întrebărilor lor, putea să exemplifice lecțiile Sale prin diverse acțiuni, ca de exemplu, când El s-a schimbat la față și când el le-a spălat picioarele.

„De-atâta vreme sunt cu voi, și nu M-ai cunoscut Filipe?” (IOAN 14:9)

„Voi sunteți aceia, care ați rămas neconținut cu Mine în încercările Mele.” (LUCA 22:28)

„Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor, pe care Mi i-ai dat din lume.” (IOAN 17:6)

„ . . . toată vremea în care a trăit Domnul Isus între noi.” (FAPTE 1:21)

Și astfel, Ioan a putut să scrie mai târziu:

„Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții, . . . vă vestim.” (1 IOAN 1:1-3)

După înălțarea Sa, Duhul Sfânt a fost cel care a venit să-i învețe și să le reamintească tot ceea ce le spusese Isus, arătându-le adevărul, inspirându-i, astfel ca ei să poată scrie Noul Testament (citiți IOAN 16:13). Apoi, la sfârșitul primului

secol, Scriptura fiind terminată, ea devine în absența Învățătorului, Cartea de Învățătură pentru toți discipolii săi.

Din alt punct de vedere, metoda este întotdeauna aceeași:

„Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei.” (IOAN 8:31)

„ . . . ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire.” (1 PETRU 2:2)

„Cuvântul lui Isus să locuiască din belșug în voi.” (COLOSENI 3:16)

Este întotdeauna același sfat. Și acesta se află atât în Vechiul cât și în Noul Testament și reprezintă o singură revelație: 2 PETRU 1:21; 1 PETRU 1:10-12.

Dacă considerăm Cuvântul Bibliei indispensabil, nu trebuie să credem că avem de-a face cu o metodă academică ci mai degrabă s-o observăm pe aceea a dragostei, a bunătații și a rugăciunii.

„Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.” (IOAN 13:35)

„Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi, dacă le faceți.” (IOAN 13:17)

„Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da.” (IOAN 15:7)

Aceasta înseamnă că un asemenea discipol nu ar voi să ceară decât ceea ce este conform dorinței lui Dumnezeu. Și numai pe această unică cale putem descoperi adevărul. În ceea ce privește

regulile, este foarte ușor: dacă ar fi multe, ar trebui să fie în același timp și dificil și ușor. Foarte ușor, pentru că noi am fi fost tentați să gândim că suntem foarte drepți, pe măsură ce am fi îndeplinit una după alta poruncile. Foarte dificil, pentru că noi nu vom putea niciodată să le îndeplinim pe toate și ne-am simți la sfârșit descurajați. Legea libertății ne coordonează și totuși noi trebuie să facem ceea ce Isus ne comandă și anume viața în dragoste creștinească iar modelul îl avem în dragostea Tatălui ceresc.

Este o disciplină severă dar care pare blândă. Noi suntem, înainte de toate, discipoli. Toate celelalte datorii sunt mai puțin importante decât aceasta. (Suntem întâi discipoli și apoi tați, mame, copii, muncitori, învățători, cetățeni.) Uneori, bineînțeles, îndeplinim mai bine aceste sarcini ca discipoli dar, din când în când, există o luptă între cei doi și Christos trebuie întotdeauna să învingă.

Această lege a libertății nu ne permite să acționăm după placul nostru. Ea ne inspiră mai degrabă dorința vie de a-i face pe plac în toate lucrurile Domnului nostru. El vrea ca noi să ne amintim întotdeauna sacrificiul Său și ne cere mai ales să o facem atunci când frângem pâinea și bem vinul. (MATEI 26:26-29)

El nu ne-a desemnat o zi specială pentru acest ritual simplu al comemorării și se pare că discipolii la început o făceau de câte ori se întâlneau (FAPTE 2:42-46). Dar numărul credincioșilor crescând, ei au găsit necesar de a fixa o zi pentru această reuniune solemnă. Este evident, după Noul Testament, că ei au ales prima zi a săptămânii având în vedere că învierea Domnului a avut loc în acea zi. (FAPTE

20:7; 1CORINTENI 16:2; IOAN 20:19-26).

Trei sute de ani mai târziu, cu ocazia convertirii împăratului Constantin, discipolii au început să fie liberi duminica. Până atunci, ei trebuiau adesea să-și asume riscuri, lipsind de la munca lor, pentru a asista la frângerea pâinii.

Deci, nu este de loc nevoie să se țină o regulă strictă ci de a face ca ei. Discipolul sincer, bucurându-se sincer de libertatea în Christos, se simte purtat chiar de propria lui natura spre uitarea dragostei Salvatorului. El îi dă ocazia să-și demonstreze credința și să se poată încuraja prin harul Său. Este vorba pentru el de un privilegiu, mai mult decât de o sarcină. În acest sens el se pregătește pentru citirea Scripturii, prin rugăciune și prin analiza conștiinței sale.

El înțelege bine că va fi nevoie să facă acest lucru până la venirea lui Isus. Căci, învățătura va dura până la moarte sau până la întoarcerea lui Christos. Pentru aceasta nu există concediu, nu există vacanțe. În toate zilele noi trebuie să purtăm sarcina de a crede și urma pe Christos. (LUCA 9:23). Numai acela care va persevera până la sfârșit, va fi salvat. (MATEI 10:22)

SFÂRȘITUL CURSULUI

Ceea ce contează în vederea întoarcerii lui Isus este ca noi să veghem:

„Ferice de robii aceia, pe care Stăpânul îi va găsi veghind la venirea Lui.“ (LUCA 12:37)

Noi trăim în cumpătare din aceeași rațiune. Examenul se apropie. Va fi mai degrabă o zi de revelație decât o judecată. Același capitol care redă tabloul judecății

subliniază în pilda celor zece fecioare nebunia de a amâna pregătirea noastră până în ultimul moment, în timp ce ni se explică faptul că dacă suntem mai dotați, vom fi mai responsabili (MATEI 25).

Și aceasta ne face umili, pentru că nici unul dintre discipolii lui Christos nu va fi demn de a fi primit. În același timp, când vom fi îndeplinit ceea ce ni s-a cerut, vom fi mereu niște robi netrebnici (LUCA 17:10). Numai prin har vom fi salvați, dar, dacă nu-l ascultăm cu bună știință, noi vom avea parte de teribilele cuvinte:

„Depărtați-vă de la Mine.“
(MATEI 7:23)

În toate experiențele noastre, bucuria este cea care ne inspiră, speranța de a deveni ca Învățătorul nostru, când el va reveni să ne ia la El.

„El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-și supune toate lucrurile.“ (FILIPENI 3:21)

„. . . acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat.“ (1 IOAN 3:2-3)

„Atunci, noi nu vom mai fi ucenici: căci noi vom fi învățați totul; ne vom cunoaște după cum am fost cunoscuți.“ (1 CORINTENI 13:12)

„În ziua aceea, nu Mă veți mai întreba nimic.“ (IOAN 16:23)

Iată scopul pe care-l vizează discipolii

lui Christos. Ei resping tradițiile umane pentru a ține aproape singura tradiție divină care este conținută în Scriptură. Ei refuză să se conformeze unei ortodoxii eretice, rugându-se întotdeauna să aibă forța de a evita ca religia lor să nu devină: „doar o formă de evlavie.“ (2 TIMOTEI 3:5). Ei își amintesc în orice moment că nu e suficient doar să gândești corect. Trebuie de asemenea să se meargă după adevărul Evangheliei. (GALATENI 2:14). Singurul scop al unui adevărat creștin nonconformist este:

„Să nu va potrivii chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin învoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.“
(ROMANI 12:2)

Înainte de întoarcerea lui Christos se va cere unora dintre noi, așa cum s-a cerut lui Petru, confirmarea:

„Nu-i așa că tu ești unul dintre discipolii Săi?“

Plăcut lui Dumnezeu este ca noi să putem să răspundem umili, fără îndoială, dar cu grațitudine și cu bucurie: „**Prin voia lui Dumnezeu, eu sunt.**“

H. A. TWELVES
TRADUS DE DR. CLEMENTINA SLABU